

CİNSİYET AYRIMCILIĞI

OSMAN GAZİ ÜNİVERSİTESİ JEODENİZ, ESKİŞEHİR

Kadın sorununu doğru tahlil edebilmek için sorunun kökenini doğru tespit etmek gerekir. Kadın sorunu sınıflı toplumlarla birlikte ortaya çıkmış ve bir toplum biçiminden diğerine devredilerek günümüze kadar gelmiştir. Kadın cins olarak ezilmişliği köleci toplumda da yaşıyordu kapitalist toplumda da yaşıyor, reel sosyalist ülkelerde da yaşamıştı. Engels'in değımiyle "ilk iş bölümü erkekle kadın arasında döl verme bakımından yapılan iş bölümüdür. Tarihte kendini ilk gösteren sınıf çatışması, kadınla erkek arasındaki karşılığın karı-koca evliliğı içindeki gelişmesiyle ve ilk sınıf baskısıyla dışı cinsin erkek cinsi tarafından baskı altına alınmasıyla düşümdeştir"

Kadın erkek arasındaki eşitsiz gelişme salt kapitalizmle ilgili değildir, yüzlerce yıllık bir tarihe sahiptir. Cinsel taciz, kadınlara yönelik şiddet, kadının ikincil olması vb. sadece kapitalist toplumun karakteriyle ilgili olmadığı gibi işçi sınıfıyla bütünlüşen bir sorun da değildir. Böyle olduğunu düşünmek sınıf indirgemeciliktir. Kadın sorunu sınıf temelinde ele alınacak bir sorun değildir. Kadınlar hayatın her alanında olup hangi sınıftan hangi dilden hangi mezhepten olursa olsun ezilmektedir.

Toplumsal, kamusal ve özel alanda kadının emeğı, kimliğı, bedeni görünmez kılınmaktadır. Toplumda varolan tüm egemenlik ilişkileri birbirinden beslenmektedir. Erkeğın kadın üzerindeki egemenliğini sağlayan en önemli kurumlardan biri devlet iken bununla birlikte aile, din, militarizm, gelenek, örf, adet ve ahlak kadının ezilen ezen ilişkisinde ezilen konumunda kalmasını sağlayan ilişki ve etkenlerdir.

Soyun üreticisi, kültürün koruyucusu, ulusun simgesi olarak tanımlanan kadınlar eve, aileye ve erkek egemenliğine mahkum ediliyor. Özgür bir gelecek için ortaklık yaratmak yerine geçmişin ortaklığını arayan ve geçmişini bu gün yaşatarak kendini var etmeye çalışan milliyetçilik ve muhafazakarlık kadınlar içinde geçmişin ezilmişliğini yeniden üretmektedir.

Genel olarak baktığımızda kadınlar evle, doğayla özel alanla; erkekler, toplum, kültür kamusal alanla özleştiriliyor. Kökleri aydınlanma dönemine dayanan bu düalizm, kültürü doğadan, kamusal alanı özelden, erkeğı kadından üstün tanımlıyor. Neden doğanın cinsiyeti dışıdır? Toprak ana, doğa ana diyoruz. Bu durum kadının biyolojik yapısıyla açıklanıyor. Kadının da tıpkı doğa gibi şefkatli, doğurgan, üretken, besleyici olduğu vurgulanıyor. Tarlaya tohum eker gibi anne de bağına ekilen tohumu büyütüyor. Yani genellikle bu özellikleri kadının üretimle yeniden üretimdeki rolleri neden olarak gösteriliyor. Peki neden kadına atfedilen bu özellikler, kadını ikincil kılıyor? Mitolojik ve sonraki dönemlere baktığımızda kadının doğurganlığı yüceltilmektedir. Kadına atfedilen özelliklerin "doğasızlaştırılması" için akrabalık ve mülkiyet ilişkilerine geçilen dönemlere, özellikle de son iki yüz yıllık serüvene servet ve sınıf mekanizmalarının işleyişinden kaynaklı kadın ikincil konuma itilmiştir. Yüzyılların kültürü olan erkek egemen ideoloji doğduğumuz andan bizi baskı altına almaktadır. Pembe patiklerle başlayan ayırımımız bebeklerimizle devam etmiş, hayatın diğer bütün alanlarındaki materyaller ve söylemlerle sürdürülmüş ve devamlılığı sağlanmıştır. Ülkedeki eğitim sisteminde de cinsiyet ayrımcılığı bariz bir şekilde görülmektedir. Eğitim sistemi

varolan hiyerarşik güç ilişkilerini pekiştiren bir yapıda olması sebebi ile bizim hayattaki edilgenliğimizi pekiştirmektedir. Ders kitap ve materyalleri de geleneksel cinsiyet rollerinin nesiller boyu aktarılmasında önemli işleve sahiptir. Cinsiyetçi ideoloji ve güç ilişkilerini körükleyen kadınlık-erkeklik rollerini pekiştiren siğsal içerikle düzenlenmektedir. Kadınların eğitim süreçlerine katılımı ile ilgili sorunların kaynağında eğitime ayrılan payın düşüklüğü, göçler, yoksulluk, toplumsal değerler cinsiyetçi kalıp yargılar eğitimin yapısından ve içeriğinden kaynaklı (programlar, öğretmen tutum ve davranışları, ders kitapları ve materyaller) problemler bulunmaktadır.

Eğitimdeki bu tür cinsiyetçi yapılanma genel olarak toplumda ki cinsiyetçi iş bölümünü pekiştirmektedir. Kadınların iş gücüne eksik katılımına yada kadınları belli sektörlerde (eğitim öğretmenlik, sekreterlik, hemşirelik..)yoğunlaşmalarına yol açmaktadır.

Bu durumun getirişi olarak kadınlık rollerini pekiştiren işler dışında iş bulamaması da ayrı bir sorun olarak irdelenmelidir. Örneğin biz jeoloji mühendisliği kadın öğrencileri eğitimimizde ki cinsiyetçi ayrımla ve sonrasında iş bulamama korkusuyla net bir şekilde karşı karşıyayız. Öyle ki öğretmenlerimiz, öğrenci arkadaşlarımız ve ailemizde de bu ayrımcılığı yaşıyoruz. Okulda "kızlar araziye tek başına çıkamaz, çıkarlarsa yanlarında bir erkek (namus bekçisi olan) gerektiğini", erkek arkadaşlarımızdan "bu mesleğin bize göre olmadığını ve kendilerine özgü bir meslek olduğunu, bizlerin mezun olduktan sonra ev hanımı (potansiyel işimiz) ya da sekreterlik gibi meslekleri bize uygun olduğunu" ve ailemiz potansiyel evin hanım hanımcık kızı olan yanı zamanda anneye yardımcı olarak görülen biz kadınlar, araziye tek başına çıktığımızda kendimizi koruyamayacağımız için psikolojik şiddet görmekteyiz ve dört duvar arasına hapsedilmeye çalışılmaktayız.

Sonuç olarak ilkel komünal toplum sürecinde olduğumuzu düşünen ve bizi kas gücüyle değerlendiren, teknolojik süreçleri hesaba katmayan, namus kavramına göre yapacağımız işleri belirleyen, cinsiyetçi iş bölümünün de büyük etkisiyle ev işleri vb. nitelikteki işlerin dışındaki işleri yapmamızı istemeyen toplum bizim kendi bedenimiz ve kimliğimiz hakkında söz sahibi olmamızı elimizden almakta ve ikincil konumumuzu pekiştirmektedir.

Kadın emeği

Küreselleşme kıtalar ve devletler arasındaki sınırları kaldırırken; küresel sefaletten, açlıktan, salgın hastalıklardan, cehaletten, işsizlikten, sömürüden; hem tek tek ülkelerde, hem de dünya ölçeğinde gelir dağılımındaki adaletsizlikten sorumlu olan kapitalizm her geçen gün biraz daha egemenliğini pekiştiriyor. Küreselleşmeyle yoksulluk hergün biraz daha artıyor ve kadınlar her geçen gün daha çok yoksullaşiyor. Kadınlar gıda üretiminin Afrika'da % 80' ini, Asya'da % 40'ını, Latin Amerika'da % 40'ını sağlamasına karşın erkeklerden %50-70 oranında daha az ücret alıyor ve yeryüzü servetinin %1'inden daha azına sahip ve ancak gelirin % 10'unu kazanıyorlar.

Kadınlar sermaye tarafında ucuz ve yedek işgücü olarak görülmekte. Öyle ki savaş gibi buhran dönemlerinde kadınlar savaş sanayilerinde çalıştırılır, kadının emeğinin kullanımında her türlü kolaylaştırıcılık kullanılır, savaş bitiminde ise ev hapishanelerine gönderilir. Çünkü ev içindeki işlerin sorumluluğunu üstlenerek üretim için gerekli iş gücünü yeniden üretirler, iş gücünün yeniden üretimi işçinin temiz dinlenmiş, motive olmuş bir biçimde iş yerine gelmesinden ibaret değildir. Aynı zamanda iş gücü nesli yeniden üretilmekte, sisteme itaatkar bireyler yetiştirilmesi, çocukların büyütülmesi anlamına da geliyor.

Çalışan kadınların çoğunluğu sosyal haklardan yoksun çalışmakta yasalardan kaynaklı haklarını kullanamamaktadır. Erkeklerle oranlandığında Türkiye'de kadınlar erkeklerden % 38 daha az ücret almakta ve çalışan kadınların sadece % 20'si sigortalı olarak çalışmaktadır. Kamu sektöründe ise kadınlar hiyerarşinin alt kesimlerinde yoğunlaştırıyor, çalışma yaşamında ki yeri cinsiyet ayrımına göre şekillenmiş durumdadır. Kamu sektöründe işe almada ve terfide öncelik erkeklerle tanınmakta, çocuk sahibi olan kadın aynı durumdaki meslektaşlarına göre daha az terfi ve ödül almaktadır, iş yaşamında kadın taciz ve tecavüz

olgusuyla da karşı karşıya kalmakta, hem emeğinin karşılığını almak için mücadele ederken hem de kadın kimliğine, bedenine olan erkek egemen bakış açısıyla mücadele etmek durumunda kalmaktadır.

Bizim meslek dalımızda da bu sorunları aynen görmek mümkün. Kadın istihdamının çok az olduğu bilinmektedir. Erkek işi diye adlandırılan mühendislik dalında kadınlara iş olanağını kısıtlamaktadır.

Araziye çıkamayacağımız, kadınlık hallerinden kaynaklı çocuk doğurma, süt izni, mesturasyon dönemi ve tüm toplumsal koşulların da etkisiyle bünyemizin daha zayıf olması gerekçeleri dayatılarak bu meslek dalında çalışamayacağımız ileri sürülmekte, kadının yeri evidir mantığı pekiştirilmekte, bu yüzden bulunduğumuz tüm alanlarda pozitif ayırım ve iş koşullarının yaratılması gerekmektedir.

Bizlerin toplumsal hayatta yaşadığı ve kabul edip içselleştirdiği ya da zorunluluk sonucu kabullenmek zorunda kaldığı eşitsizlik mevcut üretim sistemi içinde ucuz iş gücü yada potansiyel işsiz olmamızı sağlamaktadır.

Ayrıca, sendikali olabilmiş yani sendikal alana girmiş kadın için de durum hiç iç açıcı değildir. Kadınlar sendikaların karar organlarında ya çok az yada hiç temsil edilmemektedir. Kadın kimliğinden kaynaklı sorunlar burada da devam etmekte, toplu görüşme süreçleri içinde en kolay vazgeçilen talepler kadınların talepleri olmaktadır. Bu duruma kadın istihdamının çok yoğun olduğu sektörlerde dahildir. Örneğin; gıda, tekstil vb. sektörler.

1475 sayılı yasa ile birlikte hukuki bir nitelik kazanan esnek üretim, performansa dayalı ücretlendirme gibi uygulamalarla kadın emeğinin sömürüldüğü kuşkusuz ortadadır. Neoliberal politikaların mal ve hizmet sektörünü piyasaya açmasıyla birlikte 1475 sayılı yeni iş yasası, kamu yönetimi temel kanunu ve yerel yönetim kanunu ile sözleşmeler işsizlik, performansa dayalı ücretlendirme sistemi, cinsiyetçi iş bölümü boyutları ile kadınları vurmaktadır. Esnekleşme (iş saatleri) kadınların aleyhine olacak, part-time çalışma, ev içi emek sömürüsünü arttıracaktır.

Kadınlar bir çok sebepten dolayı evde çalışıyorlar; kimisi iş bulamadığından, kimisi kocası ve ailesi çalışmasına izin vermediğinden, çalışırken çocuklara bakacak kimse olmadığından, çalıştığı yerde kreş olmadığından... Başka çaresi olmayan kalmayan kadınlar, evde iş yapmaya başlıyorlar. Sigortaları olmadan, aylık mevcut alacakları belli olmadan, yarın işinin olup olmayacağını bilmeden çalışırken, sadece patronları değil onların simsarlarını da besliyorlar. Ülkemizde ve dünyada ev içi emek sanayine bu şekilde teşvik edilmekte, üretim içerisinde sokulan kadın aslında yine dört duvar arasından kurtulamadığı gibi işçilik haklarından yararlanamamaktadır. Yani emeğimiz ucuz iş gücü olarak nitelendirilerek görünmez kılındığı gibi sistemin yeniden üreticisi olarak konumlandırılan kadının ev içerisinde emeği de görülmemektedir, işçi olalım yada olmayalım doğal sorumluluğumuz olan ev işleri, kocaya, çocuklara ve kocanın ailesine hizmet doğal görevimiz olarak bilinmektedir.

Topluma hakim olan erkek egemen ideolojisi etkisiyle, bizim kendi bedenimiz, kimliğimiz ve emeğimiz üzerindeki tüm tasarruf hakları erkeğe verilmiştir. Ev içinde ve iş yaşamında emeğimiz görünmez kılınmakta, hatta yok sayılmaktadır. Dünyanın yarısını oluşturan biz kadınlar ezme ezilme ilişkisi üzerinde kurulu dünyada ezilen konuma itilmiş, emeğimiz yüzyıllardır sömürülmüş ve hala ataerkil kültürün devamı olan kurumlarında yardımıyla sömürülmektedir.

ŞİDDET

Kadına yönelik şiddet özel, toplumsal, kamusal alanda olsun, fiziksel, ekonomik cinsel zarar görmeye ya da acı çekmeye yarayan veya açabilecek olan cinsiyete dayalı şiddet edimlerinden her biridir.

Türkiye'de kadına yönelik şiddetin boyutlarına ilişkin istatistiki bilgiler sınırlıdır ve güvenilir değildir. Bir çok başka ülkede olduğu gibi Türkiye'de de bu şiddetin kapsamını öğrenmeye yönelik ortak bir çaba olmamıştır. 1994'te Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nün, erkeklerin % 40'ının kadınları şiddetle "disipline etme" nin kabul edilebilir olduğuna inandığını ortaya koyan bulgular büyük bir tepki yaratmıştır. Kadınlara yönelik şiddetle ilgili sorular 2000 yılındaki nüfus sayımına dahil edilmemiştir.

Uluslararası af örgütü, hükümetlerin kadınlara yönelik şiddeti yok etme yolunda atacağı ilk adımların, ne kadar çapraşık olursa olsun sorunun yaygınlığının ayrıntılı olarak kaydedilmesi ve istatistiksel olarak izlenmesini de kapsamı gerektiğine inanmaktadır.

Acil Yardım Hattı'nı arayan kadınlarda % 57'si fiziksel şiddete, % 46,9'u cinsel şiddete, % 14,6'sı enseste ve % 8,6'sı tecavüze maruz kalmıştır.

Türkiye'nin kuzeybatısında yer alan Bursa şehrindeki halk sağlığı merkezlerinde yapılan bir araştırma, kadınların % 59'unun şiddet kurbanı olduğunu ortaya koymuştur. Kadınların % 69'u dövülerek, %34'ü hakaretle, % 4'ü cinsel baskıyla şiddet görmektir. Militarizm en çok kadınları vurmaktadır. Üniformalı ya da sivil militarizm her yerdedir, cephede yada cephe gerisinde. Toplumsal hayatımızın içinde okulda, karakolda, işyerinde, ailede, evlerde, yatak odasında... şiddet olarak yoksa da hiyerarşik ilişkiler de siyasette, astın üste itaati, öğrencinin öğretmene, küçüğün büyüğe, kadının kocaya, çocuğun anneye babaya itaati üzerine kurulu hayatlardan biliyoruz. Militarizm, en azından askerin, polis, kocanın şiddeti bu militar anlayışın yansımasıdır. Militarizm savaşlardan ve şovenizmden beslenmektedir. Beslendiği bu etmenler, kadınlara toplumsal hayatın her alanında şiddet olarak geri dönmektedir.

Yapılan bir araştırmaya göre zorunlu askerlik hizmeti sırasında erkeklerin % 40'ından fazlası fiziksel şiddete maruz kalmıştır. Bulgular göstermektedir ki işlerinde ateşli silah ve güç kullanan kişilerin partnerlerine, çocuklarına karşı şiddet kullanma olasılıkları fazladır. Uluslararası Af Örgütünden verilen bilgiye göre, Ankara Barosu Kadın Hakları Merkezi, güvenlik mensuplarının evde şiddete maruz kalan eşleriyle ilgili bir araştırma yayınlamıştır. Bu araştırmada aşağıdaki anlatım önemli bir örnektir; "evlendikten sonra dayaklar başladı. Adli Tıp Kurumu'ndan 5 ile 7 gün iş göremez olduğumu belirten 3 rapor aldım.(bu raporlar ağır fiziksel yada zihinsel hasar aldığımı göstermektedir.) Mahkeme kocama 2 ay evin yakınına sokulmama yasağı koydu. Ayrıca silahlarına el konulmasına karar verdi. Ama (benim kocam polis memurudur) emri uygulaması ve silahlara el koyması gereken kişiler de polisler. Yani böyle bir şey olmadı. Kocam eve gelmeye ve beni dövmeye devam etti. Beni copla döverdi. Bir keresinde karakola gittim. Bana yardım edemeyeceklerini söylediler, "bacım senin kocan bir baş komiser, biz ne yapabiliriz?" dediler ve beni eve gönderdiler. Kocam silahını başıma dayadı ve beni öldüreceğini söyledi."

Kadınlar çatışma sırasında ve sonrasında başkalarıyla kıyaslanamayacak oranda şiddetten etkilenir. Çatışma dönemlerinde ev içi şiddetin düzeyi de artar. Çatışmanın etkileri resmi düşmanlıkların sona ermesinden sonra da uzun süre devam eder. Yurtlarından sürülmüş kadınların hem devlet güvenlik güçlerinin hem de özel kişilerin şiddetine maruz kalma riski büyüktür. Zorla göç ettirme, güvensizlik ve tahribatla parçalanmışlık çatışma sonrası bir toplumda yaşamın zorluk ve gerilimleri kadınların omuzlarına hep daha fazla yüklenir.

Dinsel, sınıfsal konum ve etnik kimlik dolayısıyla maruz kalınan şiddet biçimlerinin ötesinde sadece kadın olması dolayısıyla yaşadığı şiddet, çeşitli şekillerde hemen hemen her kültürde yazılı yazısız desteklenmiş, kanıksanmıştır. Şiddet toplumsal alanda namus ve töre cinayetleri, recm, ve toplumun kadına cinsiyetçi bakış açısını kapsar. Bu durum önce ahlak kuralları, sonra da yasalarla desteklenmiştir.

Özel alanda şiddet

Aile içinde yaşanan şiddet olarak tanımlanır. Erkek egemen sistem kendi devamlılığını sürdürebilmek için aile olgusunu yaratmış, kendi egemenliğini korumak için baskı aygıtları oluşturmuştur. Baskı aygıtları; evlilik içi tecavüz, dayak, küçük görme, aşağılama, cinsel kimliğini oluşturmasının engellenmesi, çalışmasına izin vermemek, maaşına el koyması ve enstir.

Tahminlere göre tüm dünyada üç kadından biri yaşam süresi içinde dövülmek, cinsel ilişkiye zorlanmak ve diğer yollarla taciz edilmektedir. Tacizi yapan kişi özellikle kendi ailesinden biri ya da tanıdığı bir kişidir. Öldürülen kadınların % 40 - % 70 arasında yakın ilişki içinde olduğu partneri tarafından öldürülmektedir. Türkiye'de yapılan bir dizi küçük ölçekli araştırma, kadına yönelik şiddet araçlarının daha bile fazla olabileceğine işaret etmektedir. 1995'te Ankara'daki gecekondualarda yaşayan kadınlar arasında yapılan bir araştırmada, kadınların % 97'sinin kocalarının saldırısına uğradığını ortaya koymuştur. 1996'da orta ve yüksek gelir gruplarında yer alan ailelerde yapılan bir araştırmada, soruların başlangıcında % 23'ü kocalarının kendilerine karşı şiddet kullandığını söylemiş, fakat belirli şiddet tipleriyle ilgili sorular sorulduğunda bu oran % 71'e yükselmiştir. Başka bir araştırma, kadınların % 58'inin yalnızca kocalarından, nişanlılarından, erkek arkadaşlarından ve erkek kardeşlerinden değil, kadın akrabalar da olmak üzere kocalarının ailelerinden de aile içi şiddete maruz kaldığını tahmin etmektedir.

Başka bir araştırmaya göre, şiddet sonucu ölen 40 kadından 34'ü evde ölmüş, 20'si asılmış ya da zehirlenmiş, 20'si de öldürüldüklerine dair kesin belirtiler bulunmuş ve 10'u da ölmeye önce aile içi şiddete maruz kalmıştır. Ayrıca, kadınların % 64'ü koca şiddetiyle ilk kez "evlendikleri gün" tanıştıklarını belirtmişlerdir. Şiddete maruz kalan kadınların % 80'i "çaresizlikten" yakınmaktadır.

Dayak yiyenlerin çoğu işsiz ve eğitimsiz kadınlardır. Sokakta kalmaktansa dayağa katlanmayı tercih ediyorlar. Kadın sığınma evleri yetersiz. Yasalar bireyi değil, aile birliğini koruyor. 1998'de dayağa önlem olarak çıkarılan yasa mağduru şahsen savcılığa başvurması koşulunu getiriyor. Kadınlar korkudan sustuğu için de son 3 yılda bu yasaya dayanarak açılan dava sayısı 2000'i geçmektedir.

Dünyada ise 1 milyonu aşkın kadın, hayatlarının bir noktasında dayak yemiş, zorla seks yapmaya zorlanmış ya da farklı biçimde tacize uğramıştır. İşin en ilginç yanı ise bu şiddeti uygulayanların genellikle kadının kendi ailesinden ya da tanıdıkları arasından biri olmasıdır. Örneğin: Konya'da haftada birden fazla kadının erkek partnerleri tarafından öldürüldüğü bilinmektedir. Zambia'da ise haftada 5 kadın erkek partnerleri veya aile bireyi tarafından öldürülmektedir. ABD'de her 15 saniyede bir kadın, genellikle kocası/partneri tarafından dövülmektedir.

Ankara'da yapılan bir başka araştırmaya göre, kadınların % 64'ü kocalarından, % 12'si ayrıldıkları kocasından, % 8'i birlikte yaşadığı erkeklerden ve % 2'si de kocalarının ailesinden şiddet görmektedir. OGüneydoğu bölgesinde yapılan 599 kadın üzerinde yapılan bir araştırma, % 51'inin aile içi tecavüze ve % 57'sinin de fiziksel şiddete maruz kaldığını bulmuştur.

Örnekler çoğaltılarak dünyanın her yerinde örnek vermek mümkündür. Çünkü biz kadınlar nerde olursak olalım kadınız ve şiddete maruz kalıyoruz.

Kürt kadınları ayrımcılığa uğramakta varoşlarda tecrit edilerek çingene kadınlara benzer bir kaderi paylaşarak potansiyel suçlu konumunda bulunmaktadır. Ana dilde eğitim konusundan yoksunlar, savaş döneminde güvenlik güçlerince tecavüze uğradılar. Kürt kadınlarının kısırlaştırması operasyonları kamuoyundan gizlenerek sürdürüldü. Namus kadınlığı dair en önemli kavram olarak karşımıza çıkmakta ve bu yüzden her yıl namus ve töre cinayetlerinin bir çok kadın öldürülmektedir.

Kürt kadınlarına karşı işlenen suçlar büyük ölçüde cezasız kalmıştır, insan hakları ihlalleri, ifade özgürlüklerine getirilen kısıtlamalar ve devlet güvenlik güçlerinin cezasızlığı aynı şekilde devam etmektedir. Büyük orta doğu projesi kapsamında saldırılar ve asimilasyon politikaları yürütülen Irak'taki savaşta en mağdur yine kadın olmuştur. Binlerce kadın tecavüze uğramış, ağır fiziksel ve psikolojik hasarlar almıştır. Burada ise devam eden iç savaştan en çok etkilenen yine kadınlar olmaktadır. Bu durumun bir getirisi de kadınlar ucuz iş gücü olarak sermayelerine kullanılmakta, kadın ticareti artmaktadır.

Türkiye'de kadınlar, ekonomik, sosyal ve siyasal açıdan erkeklerle eşit hak ve koşullara sahip değil. Toplumsal yaşamda da ve aile içinde de şiddete, cinsel istismara maruz kalanlar en önce atılanlar yine kadınlardır. Yoksulluk en çok kadınları etkiliyor. Fuhuş ve kadın ticareti çocuk yaştaki kadınları hedef almaya başladı. Türkiye'de nüfusa kayıtlı olmayan çoğu kurt kadınlardır.

Bu durum dünya ölçeğinde de farklı değildir. AB'deki göçmen ve farklı etnik kökenden gelen kadınların AB ülkesi kadınlarıyla aynı haklara sahip olmadıklarını ve ayrımcılığa en çok uğrayanlar olduklarını biliyoruz. En altta görülen temizlik işleri ve fuhuş sektöründe bu kadınların emeklerinin ve bedenlerinin sömürüldüğü yoğun seks ticareti merkezlerinin de bu ülkeler olduğu bir gerçektir.

Urfalı Hanım KIRLAR, 8 Mart Dünya Kadınlar Gününden bir gün önce 19 yaşındaki kardeşi tarafından "erkeklerle konuştuğu gerekçesiyle av tüfeğiyle katledildi. Ayrıca Güldünya, Kadriye ve Şemser devlet ve erkek şiddetine mağdur olan kadınlardan bir kaçıdır.

Devlet, dünyanın her yerinde polisiyle, askeriyle ve diğer yetkilileriyle işkence uygular, işkence politik mücadele de yer alan kadınları yalıtarak cezalandırmak için kullandığı gibi adli suç işlediğinde şüphe edilen kadınlara da uygulanmaktadır. Birçok ülkede kadınların ırksal, etnik, dinsel yada sınıfsal kökenleri onları işkence ve kötü muamelelerin hedefi durumuna getirmektedir.